

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Marec 1934

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izhaja v slovenskem, hrvatskem, češkem, poljskem, nemškem, italijanskem, francoskem, angleškem, ogrskem, španskem, portugalskem in holandskem jeziku.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

1. *Misijonar prinese na smrt bolnemu zamorcu sv. popolnico.* (Misijonarji očetov Sv. Duha, Kibošo, J. Afrika.) Ubogi bolnik leži na tleh pred kočo. Da more misijonar Najsvetejše kam položiti, je prinesel s seboj prenosni oltar. To je kovčeg, ki se da razpeti kot miza, in kjer je spravljeno vse potrebno za daritev sv. maše. Prava dragocenost je za misijonarja tak prenosni oltar. — Najsvetejše spremljata dva zamorčka s svetilkami. To napravi na pogane velik utis in zadošča Jezusu za pozabljenost ljudi. Svetilke in prenosni oltar so dar plemenitih dobrotnikov.

2. *V pragozdu najdejo malega zamorčka poleg mrtve matere.* (Misijonar in misijonske sestre so iz kongr. Marije Consolate, Kenija, Sr. Afrika.) Pretresljiva slika. Poganska mati umira v pragozdu zapuščena od vseh. Dete še živi. Gotovo bi postalo plen divjih zveri, če bi je ne našle sestre in vzele s seboj v misijon. Koliko takih sirot umira dandanes od grozne lakote, ki mori ljudi in živali v južni Afriki. Da bi jih mogel misijonar še poprej krstiti.

Spomin na umrle.

GROF M. FALKENHAYN,

brat vrhovne vod. Družbe sv. Petra Klaverja.

Previden s sv. zakramenti za umirajoče je dne 25. januarja 1934 mirno v Gospodu zaspal.

Svetila mu večna luč!

Marija Buchenscheit, pomožna misijonarka za Afriko, umrla 25. januarja 1934. — Roza Širca, dolgoletna sotrudnica in naročnica, umrla 29. januarja 1934 v Ljubljani. — Marija Krek, Kranj. — Ema Trobiš, Loke. — Angela Šuštar, Polzela. — Alojzija Smolej, Ljubljana. — Katarina Kocjančič, Bled. — Neža Markizetti, Jesenice. — Alojzij Cerar, Brezovica. — Ana Grilc, Zapuže. — Terezija Homer, Sv. Ožbolt. — Marija Kozar, Martinje. — Marija Laznik, Polhovgradec. — Naglič Frančiška, Kranj. — Mihael Plešnik, Škorno. — Kati Papler, Dosloviče. — Frančiška Parežnik, Zavrh. — Uršula Zadnikar, Črna vas. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Vzel je nase težo vseh ...

Dan trpljenja, darovan za misijone.

Vsi vemo in verujemo: najdragocenejše ure v zemeljskem življenju našega božjega Zveličarja so bile ure njegovega bridkega trpljenja. Pričele so se na Veliki četrtek zvečer in se končale na Veliki petek popoldne, ko je izdihnil svojo dušo na križu in tako svet odrešil.

In katere so najdragocenejše ure kristjana? Ali so to ure, ko se veseli svojih uspehov slave, bogastva? Ali trenotki veselih užitkov? ...

Ta-le velika resnica se ne da ovreči: kristjan mora biti Kristusu podoben, zato pa ne more mimo križa in trpljenja. In kakor je Kristus s trpljenjem in smrtjo svet odrešil, tako si kristjan s trpljenjem pridobiva sadov za svojo dušo.

Grozna resnica je to-le: Približno 130 milijonov ljudi, ki obenem z nami prebivajo v Afriki, še ni deležnih sadov Kristusovega odrešenja ... Na vsem svetu je takih ljudi ena milijarda. Ali naj se te duše vekomaj pogube?

Obračamo se do bolnikov in žalostnih in zapuščenih. Ne prosimo jih zlata ali srebra, ampak prosimo jih dragocenejšega:

prosimo, da en dan trpljenja darujejo za misijone.

Kdo more zmeriti ceno enega dne trpljenja, ako si ga prenesel iz ljubezni do Boga? Šele v svitu večnosti bomo čudeč se spoznali in morda žalovali nad izgubljenimi dnevi, ko trpljenja nismo prenašali vdano, potrpežljivo in v dobrem namenu.

Zlasti bi mnogo izdalo, ako bi žrtev mnogih obenem kipela proti nebu in bi te žrtve sv. Peter Klaver položil pred božji prestol. On je veliki zavetnik Družbe sv. Petra Klaverja in zamorskih misijonov. Vse življenje je hotel iz ljubezni do Boga in za rešenje duš trpeti; zadnja tri leta svojega življenja pa je prenašal težko bolezen s sveto udanostjo. On naj vsem trpečim vdihne pravega duha potrpežljivosti!

S trpljenjem naj se družijo molitev za misijone, in ako mogoče, tudi prejem svetih zakramentov, ali vsaj duhovno sv. obhajilo in pa pobožni zdihljaji udanosti in potrpežljivosti.

Zakaj pa samo en dan? Ali naj se vsi drugi dnevi zgube v nič ali služijo le v izveličanje lastne duše? Pogledajte koledar! Šestega marca je praznik sv. Perpetue in sv. Felicite, dveh velikih afriških svetnic in mučenic, ki sta za vero v Jezusa Križanega, prelili svojo kri. To je drugi dan, ki je primeren, da se daruje za misijone, zato, da bi vsi prišli do spoznanja Kristusovega križa, ki ga še ne poznajo. Dalje. Dne desetega je praznik 40 mučencev. Tako junaško so trpeli in darovali svoje življenje za spoznanje svoje svete vere, da nas mora tak zgled res dvigniti in navdušiti za delo Jezusovo, za rešitev duš.

Še dalje. Tu nas pozdravi praznik Žalostne Matere Božje. O, to bi bil dan, Bogu posebno prijeten, ako ga daruješ po prečistih rokah preblažene Device, katere žalost je bila kakor morje velika!

In potem pride veliki teden. Je pa sveti teden kot en sam veliki dan trpljenja božjega Sina, ki ga dovrši na veliki petek s prebridko odrešilno smrtjo na križu. O, ne stojmo nemo ob strani, ampak udeležimo se z vsem srcem in z vso dušo žalnega sprevoda na goro Kalvarijo. Spremljajmo božjega Zveličarja ves postni čas tega svetega jubilejnega leta, po njegovi krvavi poti, obloženega s težkim križem. Združimo z njim svoje trpljenje, svoje križe, in darujmo jih za rešitev duš, za misijone, za spreobrnjenje vseh narodov!

Tako bomo tudi mi z našim trpljenjem soresitelji sveta, širitelji kraljestva božjega!

In če prelistaš cerkveni koledar, koliko lepih in pomembnih dni boš še našel med letom, ki so primerni, da jih obrneš kot dneve žrtve za misijone in v rešenje duš!

Obračamo se z milo prošnjo do vseh čitateljev tega lista, da se udeleže ob označenih dneh daritve skupnega trpljenja za misijone!

Novi misijonarji in misijonarke v vinogradu Gospodovem.

P. Franc Bratina, kongr. sinov presv. Srca, Lydenburg. Brat Marcel Kerševan, kongr. misijonarjev, belgijski Kongo. Brat Anton Kramberger, kongr. misijonarjev, belgijski Kongo. Misijonarka Elizabeta Pogorelc, Keimoes, Južna Afrika.

Novim afriškim misijonarjem in misijonarkam želimo obilno uspeha in božjega blagoslova! Pridite še drugi, žetev je velika!

Pomanjkanje duhovnikov v misijonih Angole.

Monsgr. Keiling, apostolski prefekt v Kúbangi, Angola, je poslal ob priliki svoje 25 letnice kot prefekt na Družbo sv. Petra Klaverja sledečo statistiko, katera nas navdaja z veseljem, ob enem pa tudi z žalostjo. Podamo tu nekatere številke.

	katoličanov	katehumenov	učencev	krstov
1908	8.240	2.760	4.500	545
1933	213.780	73.019	115.136	26.406

Torej v petindvajsetih letih se je število katoličanov 26krat pomnožilo. Prav tako se je število katehumenov pomnožilo več kot 26 krat; skoro 26 krat tudi število šolarjev; število krstov pa se je pomnožilo kar 50krat!

Ali naj te številke ne napolnijo srce vsakega katoličana z začudenjem in veseljem? Vidite torej, dragi prijatelji in dobrotniki afriških misijonov, da vaše delo, vaše molitve in vaše žrtve niso zastonj.

V čudni razliki napram tem lepim številkam pa je nizko število v teh krajih delujočih misijonov:

1908	26 misijonarjev	24 misijonskih bratov
1933	32 misijonarjev	17 misijonskih bratov

Takoj za temi postavimo število o prejemu svetih zakramentov, kar nam bo veliko delo duhovnikov še bolje osvetlilo:

1908	8.700 sv. obhajil	120 birm	146 porok
1933	790.951 sv. obhajil	11.000 birm	2.959 porok

Škof Keiling pripomni k tej statistiki: »Milost deluje, žetev je zrela... delavci pa omagujejo.«

Večina od teh 32 misijonarjev je že visoko v letih.

Ali naj v očigled teh števil ne vzklikne srce vsakega katoličana in pošlje k nebu iskreno prošnjo: »Gospod pošlji delavcev v svoj vinograd!«

In iz src nadebudnih pobožnih mladeničev naj pride drugi vzklik: »Gospod, tu sem, pošlji me!« (Iz. 6. 8.)

Kako umirajo zamorci.

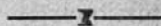
Poroča p. Fiocca, od Sinov presv. Srca, Ekvatorijalni Nil.

Ganljivo je videti, kako naši zamorski kristjani prejemajo sv. zakramente za umirajoče, in kako lepo se pripravljajo na smrt. Sv. poslednjega olja se nič ne boje, kakor se to često opaža v Evropi; nasprotno, prosijo zanj in ga prejmejo z živo vero. Ta vera jim pogosto tudi zdravje podeli. In res jih večina ozdravi, kateri prejmejo sv. poslednje olje.

Kako mirno in brez strahu umirajo naši kristjani! Tako lepega umiranja v civiliziranih krajih ne vidiš tako pogosto. V slučajih, ko sem stal ob smrtni postelji se ne spominjam nobenega, ki bi se bil bal umreti. Brez strahu se vdajo v voljo božjo. »Ako te Bog kliče, kar lepo v miru umri! (Ah, lok pe, man tic pa Rubanga!)« Tako se glasi njih pravilo. Ali pa: »Kaj je na tem? To že Bog ve! Ne bojim se, oče, saj sem kristjan in otrok božji.« Bolniki leže kar na tleh, često brez zglavja, le včasih imajo kako klado pod glavo. Nihče jim ne lajša bolečin, vendar nič ne tožijo. Radi poslušajo opomin, da naj voljno trpe. »Ali te hudo boli, dragi moj? Vse daruj Bogu za pokoro za svoje grehe. Misli na Jezusa, ki je zate umrl.« Tako opominjajo sorodniki in to mu zadostuje. Kadar že ne more več govoriti, samo pokima ali pomiga z očmi. Le to jim je hudo, ker pater ne more biti vedno pri njih.

Ubožci! Komaj se pater odstrani, ostanejo čisto sami, ali kar je še slabše, med sorodniki, ki jih nič ne tolažijo, ampak jih še mučijo s tem, da pokličejo čarovnika, ki potem nad njimi kaže svojo umetnost. Ako so razmere ugodne, jih obišče vsaj katehist ali kak sosedni kristjan. To je vse.

Toda usmiljenje božje je pri njih. Mirno in zaupno zrejo smrti v obraz, Bog jih tolaži, k njemu se preselijo, ne da bi viseli na življenju, ki jim je bilo itak s trnjem posuto. Komaj so bili začeli Boga spoznavati, že so pri Njem.

Misijonski škol med svojimi kristjani s prenosnim oltarjem. V avtu ima spravljen zasilni oltar, ker cerkve v poganskih krajih so redke.

Tolaživni uspehi.

Apostolski vikariat Bukoba.

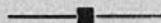
Pismo škofa Huwiler-ja, od Belih očetov, apostol. vikarja v Bukobi.

Milost božja čezdalje bolj očitno deluje v dušah poganov. Milost božja se poslužuje naših selskih šol in nam je vzbudila izredno mnogo katehumenov; nad 8000 jih redno prihaja k določenemu verskemu pouku. Mnogo poganskih staršev, ki so toliko razsvitljeni, da morejo razumeti resnice naše svete vere, katerih volja pa še ni tako trdna, da bi se uklonila našim verskim predpisom, želijo vsaj, da se njih otrokom oznanjuje naša vera in se poučijo v verskih resnicah. Zato po mnogih misijonskih postajah tako zelo prosijo in moledujejo, da bi njih otroci bili pripuščeni k sv. krstu. Skoro vedno moremo njih želji ustreči, ker smo prepričani, da bodo taki dobromisleči starši svojim otrokom dali popolno prostost v izvrševanju verskih dolžnosti.

Vprav ta nepričakovani dotok k naši sv. veri me sili, da bom moral letos ustanoviti kar dve novi misijonski postaji: eno bodo oskrbovali Beli očetje, drugo pa dva duhovnika domačina. Leta 1929 je vikariat zgubil tretjino krščanskega prebivalstva, ker se je kos teritorija odcepil; zadnja leta pa je po milosti božji nadomestil polovico tega odbitka. Sedaj ima 30 tisoč vernikov, ki pač niso še svetniki in zreli za nebesa, vendar upam, da jih večina spolnjuje svoje glavne verske dolžnosti. Dokaz za to je 185 tisoč sv. izpovedi, 125 tisoč sv. obhajil, 1267 krstov (med katere ni všteti 874 sv. krstov, ki so bili podeljeni v smrtni nevarnosti), 3943 dečkov in 2117 deklic, ki hodijo v naše šole, 272.491 bolnikov, ki jih oskrbujejo naše sestre po naših bolnišnicah in hiralnicah.

Te številke so res tolaživne in mnogo povedo. Dokaz so, kako naši misijonarji pridno delujejo, še bolj pa, kako milost božja deluje v srcih. Bog nam je dal svoj blagoslov v izredni meri; zahvaljen bodi za to! Hvala pa tudi našim dobrotnikom tam daleč doma. Ako nam oni ne bi pomagali, mi ne bi mogli izpeljati načrtov, ki jih ima milost božja z našimi zamorci. Brez pomoči iz domovine bi naše delo ne rodilo toliko sadu in prihodnost, ki je zdaj polna nad, bi ležala obupno pred nami.

Neprestano bomo molili v cerkvah iz hvaležnosti, da bo Bog rosil z neba vedno novega blagoslova nad naše dobrotnike.

Prisrčna zahvala iz misijona sv. Petra Klaverja, Nairobi.

Apostolski vikariat Sansibar.

P. Maks. Namara, iz kongregacije sv. Duha, piše iz Nairobi:

Zagotovim Vas, da nikdar ne pozabim pri svoji dnevni mašni daritvi na Vašo dobro Klaverjevo družbo in njene dobrotnike. Saj Vaša vnetost, ki je res zgledna, in Vaša požrtvovalnost nam pomagata in nas bodrita ter s tem našim dušam prav tako pomagata, kakor pomagajo Vaši darovi našim materijelnim potrebam.

Tudi naše sestre od Dragocene krvi iz samostana svete Terezije Vas ne bodo nikdar pozabile. Jaz imam za svojo sveto dolžnost, da spominjam kristjane in katehume ne na vse to, za kar so Klaverjevi družbi hvaležnost dolžni.

Sedaj Vas tudi iz srca zahvalim za Vašo zadnjo podporo v denarju. Za to dobroto sem Vam zato tako hvaležen, ker se vprav sedaj nahajam v denarnih stiskah zavoljo dolgov, ki sem jih napravil pri zidanju nove cerkve sv. Petru Klaverju posvečene.

Zato stopam zopet kot berač pred Vas in Vas prav iz srca prosim, da mi še vnaprej pomagata, da bom mogel poplačati svoj veliki dolg, ki mi leži na plečih. Obenem prosim, naj Klaverjeva družba moli zame.

Kakor ptič feniks.

Apostolska prefektura Buca (Kamerun).

Poroča P. Evoy, iz misijonske družbe v Mill-Hill-u misijon »Kraljice miru«, Soppo.

»Ljubim lepoto Tvoje hiše in prostor Tvojega bivališča« (Ps. 25—8.). Ta misel nas je navdajala in smo želeli, da postavimo Gospodu vredno bivališče, potem, ko je bil vihar razdril kočo; zgrajeno iz ilovice in protja. Ta koča je morala služiti za božjo hišo od 1923—1929 in je bil žalosten pogled nanjo. Na sliki stran 40 jo vidite vso razdejano, takoj po viharju. Sedaj pa je iz razvalin stare nastala nova in se dvignila kakor ptič Feniks iz pepela. Je res lepa in trdna, kot prava hiša božja, odločena za bivališča živemu Bogu ter ostane kot živ spomenik ljubezni, udanosti in požrtvovalnosti kristjanov tukajšnje fare; ker to so bile že

od nekdanj lastnosti naših ljudi. V duhu, ki nas navdaja, moremo reči besede Vaše pokojne ustanoviteljice: »Veselo naprej, Bog bo pomagal!«

Eno leto za tem sem zbolel in sem upal, da bom v Evropi nabral večjo vsoto v kritje stroškov zidave; toda časi so tako neugodni, da sem zbral le malo vsoto. Ko sem se januarja vrnil nazaj, sem naletel tudi tu na velike denarne

Po viharju. Porušena cerkev v misijonu Soppo.

stiske. Ako bi to ne bilo, bi mi sedaj že ne imeli nobenega dolga več. Poprej je delalo 80 do 90 odstotkov naših ljudi pri nasadih, ali pa so bili nastavljeni kot pomočniki pri trgovcih; toda vsled oddaljenosti kavčukovih nasadov in nizkih cen za kakao je prišla družba v izgubo; zato je nastavila le 25% prejšnjih delavcev, domačinov ali Evropecev. V tukajšnjih krajih se kavčuk sedaj sploh ne proda; zato je tu mnogo brezposelnih, ki seveda ne morejo misijona denarno podpirati. Kupčija kar stoji. Namesto 250 malih in dobro situiranih trgovcev in naših dobrotnikov nimamo zdaj nobenega. Naši dohodki dosegajo komaj tretjino tega kot so pred 1929. Pomanjkanje denarja se čuti povsod; to čutijo zlasti naši katehisti. Nekateri teh že do 20 let delujejo v vinogradu Gospodovem in so družinski očetje, pa sem sedaj po 6 mesecih imel le 25 funtov, 19 šilingov in

10 pence in sem moral to vsoto razdeliti med 26 katehistov. Tako je vsak dobil približno plačo 250 dinarjev, kar naj mu zadostuje za 6 mesecev zanj in za družino. Pa so to zvesti ljudje, niti eden ni odpovedal službe.

Poleg skrbi za plačevanje katehistov me tarejo tudi dolgovi za novo cerkev, ki si je ne upam dodelati, preden niso plačani dosedanji dolgovi. Hudo je za nas, da je nastopila sedanja kriza vprav tedaj, ko je bilo treba nabrati denarja za zidanje naše cerkve. Pa navzlic vsem skrbem se lahko še smejemo. Naši domačini si pomanjkanje denarja takole razlagajo, in to prav resnobno: »Mož, ki je delal denar, je umrl, njegov učenec pa še ne zna dobro delati, da bi mogel napraviti dovolj denarja za vse potrebe na svetu.« Prepričani pa so, da se bo polagoma vsposobil in bo šlo potem zopet vse po starem redu. Upajmo in molimo, da bi to res tako bilo.

Prosim Vas, usmilita se našega misijona. Zlasti bi nam ustregli, ako nam napravite nov zvon za zvonik naše nove cerkve. Ko smo cerkev dodelali, sem bil naročil nov zvon za 10 funtov šterlingov. Medtem, ko sem bil zdoma, se je pa zvon ubil in se je zev vedno bolj povečala, tako da zdaj niti z ubitim zvonom ne moremo več zvoniti. Avemarijo zvonim s prav majhnim zvončkom, ki ga ne slišijo niti najbližnji v misijonu. Ako le morete, pošljite nam zvon, potem bomo z veseljem rekli, da se je izpolnilo »pričakovanje narodov«.

Misijon »Marija Trost«.

Piše brat Rafael Kolenc, Južna Afrika.

Naj nadaljujem, kjer sem zadnjič prenehal. Pravil sem vam, kako lepo procesijo smo imeli na praznik presvetega Rešnjega Telesa. Nisem vam pa še povedal, da je bil povabljen k njej tudi naš zamorski poglavar, čeprav je še pogan. Prišel je. Vse v misijonu je napravilo nanj jako dober vtis in ni mogel prehvaliti, kako da je bila procesija lepa in udeležba zamorcev tako velika.

Drugi dan je poglavar obiskal tudi našo misijonsko šolo, kjer so mu mali zamorčki vso svojo učenost pokazali, okrog 200 jih je. Črni poglavar je kar ostrmel, ko je videl, kako lepo vzgajajo misijonarji male črnčke in skrbijo za stare ljudi.

Poglavar je bil tudi pri meni na vrtu in v moji borni sobici. Kar malo ponosen sem bil tako visokega obiska.

Žal, pa mu nisem mogel nič posebnega podariti, ker nič nimam. Poglavar me je povabil, da ga moram tudi jaz enkrat ob priložnosti obiskati.

Sedaj pa naj vam še nekaj lepega in tolažljivega sporočim. Kako nedoumljiva in čudna so pota Gospodova, vidimo iz naslednje zgodbe.

V našem misijonu je stanovala neka zamorska družina. Imela je več otrok, izmed katerih je bilo pet že krščenihi. Oče in mati pa nista bila naše vere in nista hotela nič slišati o naši sv. Cerkvi. Kar naenkrat zboli oče. Dva dni pred smrtjo je prosil za katoliškega duhovnika. V naglici ga je ta v potrebnih verskih resnicah poučil in ga nato krstil. Tudi sv. poslednje olje mu je podelil. Tako je imel potni list za v večnost v najlepšem redu. Na praznik Vnebohoda Gospodovega je umrl.

Kljub temu, da je mož tako lepo umrl in se poprej dal krstiti, je njegova žena ostala trdovratna v svoji stari veri. Še celo stanovati ni hotela več v bližini misijona in se podala proč.

Božja milost pa je slednjič vendar zmagala. Starka je začela misliti, kako lepa je naša sv. vera in da mora tudi ona živeti po veri, v kateri je njen mož umrl. Ker je bila bolna, smo jo sprejeli v našo bolnišnico. Pridno se je učila katekizma in bila kmalu krščena. Še nekaj časa je živela prav lepo in bogovdano. Na večer pred praznikom Srca Jezusovega, ji je postalo zelo slabo. Poklicali so misijonarja, ki je bil celo noč pri njej. Zjutraj se je opravil in imel ob pol 7 slovesno sv. mašo z izpostavljenim Najsvetejšim za lepi praznik Srca Jezusovega. Ravno med sveto mašo je splavala njena duša pred prestol Najvišjega, ki ji je bil gotovo milostljiv Sodnik.

To je čudež božjega usmiljenja in milosti. Vse nas je globoko presunil. Ali nista oba takorekoč nebesa ukradla? In ali niso k temu pripomogli blagi dobrotniki, ki podpirajo naš misijon!

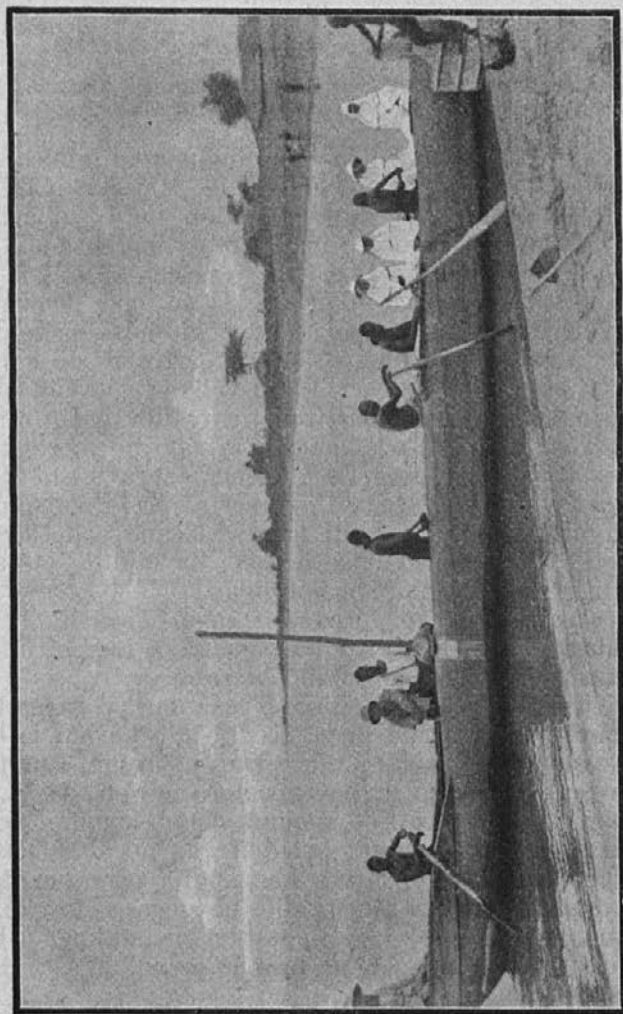
Sestradani.

Sestra Ivana Terezija Salzmann, oblatinja sv. Frančiška Saleškega, nam piše iz naselbine Upington v provinci Kap:

Danes je tretji dan, kar sem v svojem novem bivališču. Vse je potrebno poprave. Nimamo niti mize, niti omare, kaj šele drugih potrebnih predmetov. Vrata in okna so

gnila, stene vse razpokane, na steni ni ne križa, ne kake druge svete podobe. Le par stolov je tu, da sedemo.

Vsak dan pride pet do deset ubožcev, ki pravijo, da že več dni niso ničesar zaužili. Vidi se jim, da so sestradani.

Misjonar in misijonske sestre se peljejo v izdolbenem močnem drevesu v nov misijon.

Kako mi je težko pri srcu, ko jim nimam kaj dati, ker sami nič nimamo. Toda za denar bi se vse dobilo: vreča koruzne moke za 17 šilingov, moka za kruh za 26 šilingov, fižol za

17 šilingov. Ko bi mogli le eno vrečo vsake vrste kupiti, bi pomagali stoterim potrebnim. Prosim Vas, pomagajte nam in tem ubogim sestradanim ljudem.

Iz samostana Assisi v Natalu.

Poroča sestra Emilijana iz kongregacije Dragocene krvi, prednica domačink »hčerka sv. Frančiška« v vikariatu Marianhill.

15. avgusta lanskega leta sem obhajala 40 letnico svojih obljub. 43 let že živim v misijonih. Marsikako težavo je bilo treba prenesti od prvih početkov dalje; toda tako težkega boja misijoni še niso imeli kot ga imajo sedaj. Naš blagi škof Fleischer je izdal pastirsko pismo, ki v njem poziva vse misijone svojega vikariata, da po moči pomagajo, da se razmere izboljšajo in da se bo moglo misijonsko delo nadaljevati. Ne smemo obupati, ampak vztrajati do konca; ako mi ne bomo, bodo drugi, ki so volkovi v ovčjih oblačilih. Nedavno smo ustanovili šole za rešitev naših otrok, ki so preveč oddaljeni od misijona in zato ne morejo hoditi sem v šolo. To je precejšnje breme, čeprav sladko; saj tu gre za neumrljive duše. Za eno sestro pa je pot sem in tja predolga, zato smo morali najeti plačano učiteljico in preskrbeti vsaj najpotrebnejše za šolo. Zavoljo te šole smo se morali odreči marsikakim potrebam.

Letos so boleznii zelo razsajale med domačini. Pljučnica, malarija, tifus se še vedno pojavljajo. Lakota in pomanjkanje pa itak sledita takim boleznim.

Naše sestre domačinke obišejejo vsak dan po enega bolnika. Donašajo mu hrane in ga očedijo. Po navadi je bolnik ves zanemarjen, ker se nihče zanj ne briga. Ljudje v vasi pravijo, da zavoljo grehov ne more umreti, da je pač moral biti čarovnik, ki je s svojimi strupi bolnike moril. Revež je usmiljenja vreden. Ima bule na nogah in polno mrčesa po vsem životu. Mrčes kar miglja na njem, toda sester to ne zadržuje; v njem vidijo ubogega sočloveka, ki ima neumrljivo dušo. Ako kdaj pozabim poslati koga k bolniku, me sestre opozore: »Naš brat je bolan«. Vaščani pa ga puste ves dan samega.

Tukaj za bolnike mnogo storimo. Časih pride 25 do 30 ljudi po zdravila ali po nasvete, zlasti za bolne otroke. Stari ljudje večkrat prosjačijo za hrano. Sestre reko: »Ako revežem damo in si same sebi pritrhamo, bo Bog že pomagal in naše prošnje uslišal.« Črne sestre so zelo pridne

in rade delajo na polju. Protestantovski misijonar prihaja večkrat mimo samostana in vidi sestre pri delu, kako posekavajo drevesa kakor kakšni moški, pravi: »Kar oči moram zapreti, ko jih vidim pri tako nevarnem delu, ko drevesa sekajo, žagajo, nakladajo in druge take stvari delajo. Nekatere sestre prehodijo po več milj dnevno, da morejo bolnike obiskati.

Ena naših najboljših sester je prišla po nesreči v smrtno nevarnost, ko je vodila plug, ki so ob njem bili vpreženi voli. En vol je bil divji, zagnal se je v sestro in ji k sreči le obleko strgal. Zavpila je: »Jezus, Marija, Jožef, pomagajte!« Vol se je zaletel v drugo in jo vrgel proti drugemu volu. To je videl neki mož in je pritekel z gorjačo in ukrotil vola. Sestra je bila rešena, obleka njena pa je bila strgana in koža razpraskana. Takoj je rekla: »Kako bom mogla iti jutri v Umzumbi h krščanskemu nauku?«

Pri nas zamorke navadno ne delajo z živino, ker je vraža, da bi to pomenilo nesrečo pri živini. Ne smejo molzti in ne se dotakniti posode, v katero se molze; vse to preskrbe moški. Je toliko navad glede živine in hlevov, ki strogo vežejo zulu-ženske, da se zamorci zelo čudijo, ko vidijo, da se naše sestre tega ne držijo. Edino le vera bo izrinila stare vražaste navade pri poganih.

Ako sestram kaj povem o dobrotnikih, se jim oči zasolze in njih črne roke se sklenejo k molitvi. Tudi iz mojega srca se dviga molitev k Bogu in hvaležen sem mu, da smem zanj delati in da mi tako vnete duše pri tem pomagajo.

V imenu svetega Jožefa

prosijo uboge Dominikanke misijona Gladstone v Južni Afriki za podporo, da bodo mogle svojo šolo spet pozidati, ki jo je uničila huda nevihta.

»Naše novo šolsko poslopje, ki je bilo šele prejšnji petek dozidano do strehe, se je podrlo. Obe podolžni steni sta se zrušili prav do temelja, tako da je večina opeke sedaj sploh neporabna. Šolo pa nujno potrebujemo. Kako naj sedaj kupimo nove opeke, ko so stroški za zidavo že zdavnaj prekoračili meje naše plačilne zmožnosti? V imenu svetega Jožefa prosim dobre duše, da nam pomagajo v naši stiski. Hvaležne bomo za vsak najmanjši dar. V naših krajih in v pokrajinah, kjer žive naši gojenci, dobrotnikov nikoli ne pozabimo.«

Moje misijonsko potovanje v Afriko.

Piše novi afriški misijonar p. Franc Bratina, kongr. Sinov presv. Srca.

(Nadaljevanje.)

Eden sopotnikov nas je slikal pomešane med zamorci. Zanimivo je, kako se ločijo razna plemena domačinov med seboj. Najbolj se ločijo Hotentoti od drugih zamorcev; so bolj svetle barve, skoraj rumeni so in imajo ozke poševne oči. Gotovo so bolj sorodni z mongolci kot pa s črnci. Toda čudno je, kako so prišli v Južno Afriko.

Zvečer smo se poslovili od prijaznega misijonarja in sester in drugo jutro na vsegodaj smo odpluli naprej in prišli po enodneveni vožnji v Lüderitzbucht. Tudi tu je sam nerodoviten svet. Vendar je bolj prijazno kot v Walfischbain. Namesto peščenih zametov so tu kameniti hribčki. Pokopališče leži 8 km izven mesteca, ker bližje ni mogoče izkopati grobov, ker je povsod sam trd kamen. Tudi tu je katoliški misijon, toda nismo šli na suho, ker je predrago; treba se je namreč z malim parnikom prepeljati na obrežje, in tudi premalo časa je bilo.

V bližini tega zaliva so dijamanтна polja, ki pa leže sedaj mrtva zaradi krize. Vseeno je dala vlada na parniku nabiti svarilo, da nihče ne sme vzeti s seboj na ladjo nobenega nebrušenega dijamenta, pa naj ga je našel, kupil ali ga dobil kakorkoli. Kdor ta ukaz prekrši, je lahko kaznovan do 1000 funtov, približno 200.000 Din ali do 15 let ječe. Tu je ribolov precej razvit. Galebov in pingvinov je zelo mnogo ob obrežju.

Da je cela ta obal tako pusta, tega je kriv mrzel tok, ki prihaja iz južnega ledenega morja. Ta ne dopusti, da bi se vlaga dvignila iz morja in padla kot dež na suho zemljo. Na ladji smo dobro čutili ta mrzli tok. Mrzel veter je pihal, tako da je bilo treba obleči površnik, in to v bližini ekvatorja na južni polobli, kjer je sedaj poletje. — V Lüderitzbucht sta prišla na ladjo dva črna metodistovska pastora. Imata kolar kakor katoliški duhovniki. Ze tu na ladji se pozna vpliv južnoafriškega plemenskega sovraštva. Ta dva črna »duhovnika« ne smeta bivati med belimi na ladji, temveč se držita le na prednjem

koncu ladje, ločena od drugih, tudi hrano imata posebej. Vse zato, ker sta črna. Najbrž plačata tudi nekaj manj.

»Usumbara«, 22. novembra 1933.

Danes zjutraj smo dospeli v Kapsko mesto. Tu nas zapustita dva patra oblata in 13 sester »križark«. Moja »rajža« bo trajala še 5 dni do Durbana. Tam si bom ogledal misijonsko postajo Marianhill in potem bom kmalu na svojem mestu. Ko pridem tja, bom takoj poročal, kako je z zabojem, ki ste mi ga poslali; sedaj še nič ne vem, kako, ker je šel skoraj en mesec pred menoj v Afriko.

Srčne pozdrave vsem pomožnim misijonarkam in vsem misijonskim dobrotnikom! Jaz se vseh spominjam pri sv. Daritvi.

Vdani

P. Franc Bratina, kongr. Sinov presv. Srca.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledochowske.

V neki važni zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila uslišana. Javno se ji zahvaljujem. Prosim še v bodoče njene pomoči. E. K., Groblje.

V hudi bolezni mojega sina sem se z zaupanjem obrnil do služabnice božje Marije Terezije in v ta namen začel s sinom opravljati devetdnevno. Polagoma so hude bolečine ponehale in se obrača na bolje. Božji služabnici se iskreno zahvaljujem. F. F., Jer.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo ter se ji še nadalje priporočam. M. K., Videm-Dobrepolje.

V težki bolezni sem se priporočila služabnici božji Mariji in sem bila uslišana. Iskreno se ji zahvaljujem za prejeto milost in se ji še nadalje priporočam v dušnih in telesnih zadevah.

F. F., Jul. Benečija.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno zdravje. M. G., Brežice.

Priporočila sem se služabnici božji Mariji Tereziji v neki važni zadevi in sem bila uslišana. Pristrčno se ji zahvaljujem.

T. Z., Gotovlje.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se iskreno zahvaljujem za uslišano prošnjo. F. Z., Sv. Jurij ob J. žel.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje. H. W., Podsreda.

Javno se zahvaljujem blagi grofici Ledochowski za pomoč. Z zaupanjem se ji še priporočam v neki veliki zadevi ter obljubljam dar za misijone, če bo prošnja uslišana. N. N., Ponikva.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno ljubo zdravje in prosim objave v »Odmevu«. N. N., Dobrepolje.

V čast in v zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno pomoč pošiljam dar za odkup zamorčkov in se služabnici božji še nadalje priporočam. St. P., Ljubljana.

Dolžnost mi velevala, da izpolnim svojo obljubo, ki obstoji v tem, da se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski javno zahvalim v Vašem cenjenem listu »Odmev iz Afrike«, ker sem bil že dvakrat uslišan na priprošnje služabnice božje. Obljubil sem ji tudi, da bom po svojih močeh podpiral njene afriške misijone. G. F., Šmihel.

V hudi stiski sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji. Delj časa že nisem dobila od hčerke, ki je v tujini, nobenega glasu, niti nisem vedela njenega pravega naslova. Vse poizvedovanje brez-uspešno. Po opravljeni devetdnevni k Mariji Tereziji pa sem dobila sporočilo od hčerke. Služabnici božji se iskreno zahvalim za to milost.

P. I., Ljubljana.

Zahvaljujem se služabnici božji za uslišano prošnjo in pošiljam botrinski dar zamorčku.

N. N., iz bližine.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje neke prošnje.

M. B., Ljubljana.

Materi zamorčkov se iskreno zahvaljujem za ljubo zdravje.

M. L. A. B., Sv. Križ na Slatini.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v težki bolezni.

K. H., Sveče.

V bolezni sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in mi je pomagala. Pristrčno se ji zahvaljujem.

M. Zaplotnik, Spuhlje.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski, da mi je izprosila izboljšanje zdravja, da morem zopet iti v cerkev.

I. P., Ljubljana.

V neki zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in me je uslišala, za kar se ji tu javno zahvaljujem.

K. M.

Najsrčneje se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za dvakratno uslišanje. Vsak, kdor je v sili, naj se z upanjem obrne na služabnico božjo. Obljubila sem javno zahvalo, kar tu izpolnujem in se ji še priporočam v neki važni zadevi.

M. P., Reka.

Za uslišano prošnjo, na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledochowske se iskreno zahvaljujem.

I. S., Ljubljana.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za dober izid operacije na želodcu.

M. R., Sladkagora.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se zahvaljujem za vse prejete dobrote in se ji še nadalje priporočam.

M. P., Ljubljana.

Prip. ured. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: A. M., Lipnica, živčno bolnega sinčka; M. R., Ig-Studenec, v neki važni družinski zadevi; Št. za uslišanje neke prošnje; R. K., Hotedržica, za ljubo zdravje; N. G., Rajhenburg, za ljubo zdravje otrok in matere; družina B., za zdravje bolne mame, za pomoč v težkih družinskih razmerah, za brata in druge zadeve; dve neimenovani družini, za ljubo zdravje, obljubljata dar, če bo prošnja uslišana; N. N., v težki sodnijski zadevi in za zdravje na nogah; K. V., Veržej, za dobro službo in v neki drugi važni zadevi; V. F., Ljubljana, za zdravje; M. R., Sladkagora, v neki važni zadevi, obljubljam dar, če bo prošnja uslišana; I. P., v neki važni družinski in gmotni zadevi; J. Š., Grosuplje, za zdravje v jako težki bolezni; G. F., Sv. Jurij, v neki gmotni zadevi.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljeno ponatis misijonskih pism in poročil le v natančnem podatkom vrvov. Predstavniki in lastniki lista Družna sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čuč.

III. 1934 8.000

V blag spomin gdčni Rozi Širca.

Našo blago in dobro sotrudnico Rozi je ljubi Jezus poklical k sebi v nebesa. Dne 29. januarja 1933, na praznik sv. Frančiška Saleškega, je po kratki, pa mučni bolezni mirno v Gospodu zaspala.

Rozi je bila zgledna Marijina družbenica. Svojo službo v tobačni tovarni je dolgo vrsto let opravljala natančno in zvesto. Posebno krasen zgled pa je pokojna Rozi nam vsem zapustila v svoji delavni, požrtvovalni in stanoviti misijonski ljubezni. Kako je dobra Rozi ljubila uboge afriške misijone in s kakšnim veseljem je sodelovala pri Družbi sv. Petra Klaverja je kar ginljivo. Z njo smo izgubili eno najstarejših in najzvestejših sotrudnic.

Naj jo ljubi Jezus za vse žrtvice bogato nagradi! Povrne naj ji tisočero vse, kar je storila za misijone: vsak korak, vsako besedo v ta namen! Rozi, veseli se sedaj pri Jezusu in Mariji v družbi lepih angelcev in številnih zamorčkov, katerim si s svojo misijonsko delavnostjo pomagala v nebesa. Naj tvoj zgled obudi drugih, tebi enako plemenitih src!

Rozi, ne bomo te pozabili v molitvi. Ti pa moli za nas vse, dokler se ne snidemo v večni domovini. Še posebno prosi Jezusa, da se usmili ubogih, sedaj zaradi suše tako bridko prizadetih misijonov v Južni Afriki.

Pravični se bodo svetili kakor zvezde!

Zahvale.

Presv. Sreč Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Led., škofu Slomšku, blaženemu don Bosku in drugim patronom:

N. N. Trbovlje za uslišanje važne zadeve; M. G. za pomoč pri izpitu; N. N. Ljubljana za dobljeno milost; M. B. za srečen izpit in se še priporoča; M. P. za spreobrnjenje neke osebe; E. P. Zibika za ljubo zdravje; M. M. Škofja Loka za uslišano prošnjo; M. P. Danča za uslišano prošnjo; M. T. za uslišano prošnjo; V. I. Zdenska vas za srečno operacijo; K. K. Zbelovska gora zahvala v težki zadevi; T. Z. Središče zahvala za uslišano prošnjo; F. V. Sv. Jurij, sv. Antonu Pad. za večkratno uslišanje; A. J. Celje, v bolezni otroka sem se zatekla sv. Tereziji D. J. in ji obljubila javno zahvalo. Otrok je ozdravel. Izrekam ji srčno zahvalo in vsakemu priporočam, da se k njej zateče; A. K. Davča se zahvali sv. Mali Ter., da je pomagala v hudi živčni bolezni; P. K. Postojna, iz dna srca izrekam zahvalo sv. Jožefu, sv. Antonu in sl. božji Mariji Tereziji za pomoč in rešitev iz težke, za vse življenje usodepolne zadeve v letu 1932, in istotako za dvakratno letošnjo očitno pomoč, eno v prid duše, drugo v svrhu zdravlja. Še nadalje priporočam vse te zadeve zgoraj omenjenim svetnikom in pošiljam obljubljen dar za misijone. V. B., Sp. Idrija, zaobljubljen botrinski dar zamorčku »Ciril« 100 Din.

Priporočilo v molitev.

Ernest F., Ljubljana, se priporoča sl. božji Mariji Tereziji, škofu M. Slomšku in škofu Baragi za zdravje v težki bolezni. Neimenovani sv. Antonu, služabnici božji M. Tereziji Ledochowski v več zadevah in obljublja večji dar za misijone, če bo uslišan.

